

— Αὐγουστίνη! Αὐγουστίνη! ἀνέκρα-
ξεν.

Καί συγχρόνως οἱ βραχίονες τοῦ ἀσθε-
νοῦς περιέκλεισαν ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸ
κάτωχρον πρόσωπον τῆς νεαρᾶς συζύγου
του.

Τοῦτο μόνον ἤκοεσε. Τὰ χεῖλη της δὲν
ἐπρόφερον λέξιν, δὲν ἐζήτησαν χαρὶν. Εἶχε
θυσιάσει τὴν ζωὴν της· δὲν εἶχε πλέον ἀ-
νάγκην συγγνώμης· ἡ θυσία της εἶχεν ἐ-
ξαγνίσει αὐτήν...

ΚΓ'

Ἀνόμοιον γεγονός.

Ὁ κύριος Κουρσὺ, θεραπευθεὶς ἤδη,
ἀλλ' ἀδύνατος ἔτι, ἐκάθητο ἐν τῇ με-
γάλῃ θερινῇ αἰθούσῃ, ἐνθα πρὸ ὀλίγου ἔ-
παιε τὸν καφέ. Ἐπὶ τινος δίσκου ὑπῆρχον
ἐπιστολαὶ τινες καὶ αἱ ἐφημερίδες τῆς
πρωίας. Ἡ Αὐγουστίνη εἶχε συνειθίσει ν' ἀ-
ναγινώσκει αὐτὰς εἰς τὸν σύζυγόν της καὶ
εἰς τὸν Παῦλον, ἐνῷ οὗτοι ἠκροῶντο αὐ-
τῆς καπνίζοντες.

Ἡ οἰκογένεια Βαρθιὲ δὲν εἶχεν εἰς ἐτι
ἀναχωρήσει ἐκ τοῦ Haussois, οἱ δὲ ἐργά-
ται τοῦ κυρίου Κουρσὺ ἐθεώρουν τὸν Παῦ-
λον ὡς ὑποδιευθυντὴν τοῦ ἐργοστασίου.

Ἡ Αὐγουστίνη ἐφόρει ἐσθῆτα λευκό-
φαιον ἐκ λινοῦ ὑφάσματος, ἐπενδύτην ἐκ
τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος καὶ τινὰ κοσμήματα
ἐκ γαγγάτου. Καίτοι δὲ ἦτο εἰς ἐτι ὠχρά,
οὐχ ἦττον ἡ ζωηρότης ἐπανήρχετο βαθμη-
δόν ἐπὶ τοῦ προσώπου της. Ὁ κύριος Κουρσὺ
παρετήρει αὐτήν μετὰ θυμηδοῦς μειδιά-
ματος, τὸ ὅποιον δὲν ἐπειράτο ν' ἀπο-
κρύψῃ ἀπὸ τῶν φίλων του. Ἡ Αὐγουστίνη
ἤρπασεν ἀπλήστως τὴν ἐφημερίδα καὶ οἱ
ὀφθαλμοὶ της προσηλώθησαν πάραυτα ἐπὶ
ὀνόματος, τὸ ὅποιον τὴν κατέπληξε:
Γουσταῦος Θειδῶ· ἐν ἀκαρεῖ οἱ ὀφθαλμοὶ
της κατεβρόχθισαν, οὕτως εἰπεῖν, πολλὰς
γραμμὰς τῆς ἐφημερίδος· αἰφνης ἐξέβαλε
βραγχνώδη κραυγὴν, ἡ δὲ χεὶρ της, συ-
σταλεῖσα, περιέκλειεν ἰσχυρῶς τὸ φύλ-
λον.

— Τί ἔχεις; τὴν ἠρώτησεν ὁ Βενιαμίν.

— Μὴ πῶς ἀναγγέλλει θλιβεράν τινα
εἰδησιν ἡ ἐφημερίς αὕτη; ἠρώτησεν ἡ
Λαύρα.

— Μοὶ ἀγγέλλει μίαν δυστυχίαν, ὑπέ-
λαβεν ἡ Αὐγουστίνη, τὴν ὁποίαν πιστεύω
ὅτι θὰ ἔχω τὸ θάρος νὰ σὰς ἀναγνώσω.

Καί, καταβλοῦσα πᾶσαν προσπάθειαν,
ὅπως καταστήσῃ τὴν φωνὴν της ἡχηράν,
ἡ κυρία Κουρσὺ ἤρξατο ἀναγινώσκουσα τὰ
ἐξῆς:

«Χθές, κατὰ τὴν συνοικίαν τῶν Ἡλυ-
σίων Πεδίων ἔλαβε χώραν φρικτὸς δρᾶμα.
Εἰς τῶν παρ' ἡμῖν ἐπιφανεστέρων καλλι-
τεχνῶν, ὁ κύριος Γουσταῦος Θειδῶ, κατα-
ληφθεὶς ὑπὸ μανιώδους ζηλοτυπίας, πα-
ρεμόρφωσε τὸ πρόσωπον τῆς συζύγου του
διὰ ρινομάκτρου, βεβερεγμένου ἐντὸς θεϊκοῦ
ἁλματος. Ἡ κυρία Νέρα Θειδῶ, τῆς ὁποίας
ἄπαντες γνωρίζομεν τὴν καλλονήν, εἶχε κυ-
ριευθῇ ὑπὸ τοῦ ἀχαλινώτου πάθους τῆς φι-

λαρσεκείας· τὸ δὲ πάθος της τοῦτο, ὅπερ
συνεπῶς συνεπάγεται καὶ τὸν πρὸς τὴν πο-
λυτέλειαν ἔρωτα, περιήγαγε τὸν σύζυγόν
της εἰς ἀξιοθρήνητον κατάστασιν. Ὁ κ.
Θειδῶ, παρ' οὐκ κοινωνία ἅπασα προσεδόκα
μεγάλα ἔργα, ἠναγκάσθη νὰ μετέρχηται τὸν
ἀπλοῦν τεχνίτην, ὅπως κερδίξῃ πλείονα
χρήματα. Ὅσῳ δὲ οὕτως ἐκέρδιζε, τόσῳ
περισσότερα ἤθελε νὰ δαπανᾷ ἡ σύζυγός
του. Ὁ νεαρός καλλιτέχνης εἶχε πλέον
ἐξαντλήσει τὴν φαντασίαν του καὶ ἠναγκ-
κάζετο νὰ πωλῇ τὰ ἔργα του πρὶν ἢ φέρῃ
εἰς πέρας αὐτὰ. Ὅθεν ἐπῆλθε στιγμή,
καθ' ἣν ὁ δυστυχὴς ἀπληπίσθη πλέον ὅτι
θὰ δυνήθη ποτε νὰ φέρῃ εἰς πέρας μέγα τι
καὶ ἐντελὲς ἔργον. Ἡ δὲ σύζυγός του ὠργί-
ζετο κατ' αὐτοῦ καθ' ἑκάστην καὶ ἐπέπλητ-
τεν αὐτὸν διὰ τὴν ὀκνηρίαν του ἤθην
καὶ τὸ ἄγονον τῆς φαντασίας του. Ὁ κ.
Θειδῶ προσεπάθησε παντὶ σθένει νὰ
ἐπανακτῇ τὴν μεγαλοφυΐαν του, ὅπως
εὐχαριστήσῃ τὴν σύζυγόν του· ἀλλ' αὐ-
τῇ, τυφλωθεῖσα ὑπὸ τῆς πολυτελείας καὶ
τῶν ἡδονῶν, ἠπάτησε τὸν σύζυγόν της,
χωρὶς οὐδὲ κἄν νὰ προσπαθῇ νὰ ἀπο-
κρύψῃ ἀπ' αὐτοῦ τὸ λάθος της. Ὁ καλ-
λιτέχνης, εὐρὼν ἐπιστολὴν τινὰ τοῦ κό-
μητος Δὲ Χ. . . ἀπευθυνομένην πρὸς τὴν
Νέραν, ἀπέκρυψε κατ' ἀρχὰς τὴν ὀργὴν του
καὶ προσεποιήθη εἰς αὐτὴν ἰδιαίχουσαν ἀ-
γάπην, ὁποίαν κατὰ τὸ πρῶτον τῆς νυμ-
φεύσεως τῶν ἔτος. Ἡ Νέρα ἐπίστευσεν εἰς
αὐτὸν καὶ συνελήφθη εἰς τὴν παγίδα, χω-
ρὶς νὰ το ἐννοήσῃ. Πρὸ δύο ἡμερῶν ὁ κ.
Θειδῶ παρεκάλεσεν αὐτήν νὰ ἐτοιμάσῃ
μεγαλοπρεπὲς δεῖπνον, νὰ καλλωπίσῃ τὸ
ἐργαστήριόν του, ὅπως καὶ ἄλλοτε, καὶ νὰ
ἐνδύθῃ τὴν λαμπροτέραν καὶ ἐπιδεικτικω-
τέραν στολὴν της. Ἡ κυρία Θειδῶ συνή-
νεσεν ἀσμένως εἰς πάντα ταῦτα. Περὶ τὴν
ἐβδόμην ὥραν τῆς ἐσπέρας τὸ ἐργαστήριον
τοῦ καλλιτέχνου, κεκοσμημένον διὰ μυρο-
βόλων ἀνθέων, ἀπῆστραπτεν ὑπὸ τὴν λάμ-
ψιν ἀπείρων λυχνιῶν, ἡ δὲ Νέρα ἐκάθητο
ἐνώπιον πολυτελοῦς τραπέζης, ἐφ' ἣς ἦσαν
παρθεθειμένα πολυποικίλα καὶ ὀρεκτικά
ἐδέσματα. Ἡ κυρία εἶχεν ἄρκετον χρόνον
νὰ δειπνήσῃ μετὰ τοῦ συζύγου της, ὁ δὲ
κόμης Χ. . . εἰδοποιηθεὶς, ὡς φαίνεται, παρ'
αὐτῆς, ἔμελλε νὰ ἔλθῃ λίαν ἄργά . . . Ὁ
κύριος Θειδῶ ἐφάνετο, παρὰ τὸ σύνθηρες,
εἰς ἄκρον περιχαρῆς καὶ ἔπινε κατὰ κόρον,
αὐτὸ δὲ τοῦτο ἔπραττε καὶ ἡ Νέρα. Κατὰ
τὰ ἐπιδόρπια, ὁ καλλιτέχνης εἶχε σκοτι-
σθῇ ὑπὸ τοῦ οἴνου. Εἶχεν ἀγαπήσει πάν-
τοτε περιπαθῶς τὴν σύζυγόν του, καὶ οὐ-
δέποτε ἡ Νέρα ἐφάνη εἰς αὐτὸν τοσοῦτον
περικαλλὲς καὶ ὠραῖα, ὅσον κατὰ τὴν ἐ-
σπέραν ἐκείνην. Ἡγέρθη καὶ ὠδήγησεν αὐ-
τὴν ἐνώπιον μεγάλου τινὸς κατόπτρου, ἐν-
τὸς τοῦ οὐοῦ ἐδύνατό τις νὰ ἴδῃ ἐκυ-
τὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ τὴν ἡ-
ρώτησεν·

«— Ἔσο φιλαλήθης, Νέρα· εἰπέ μοι,
ὕπάρχει ἄλλο τι, τὸ ὅποιον προτιμᾷς, ἐκ-
τὸς τῆς καλλονῆς σου;

«— Ὁχι, ἀπήντησεν ἡ Νέρα, διότι
ἀκριβῶς διὰ τὴν καλλονὴν μου ταύτην με-
λατρεύουσι!...

«— Ἀς ἐκλείψῃ λοιπὸν ἡ καλλονὴ σου
αὕτη! διότι ἐγὼ σὲ περιφρονῶ καὶ σὲ
μισῶ!...

«Καί, ταῦτα εἰπὼν, ὁ Γουσταῦος Θειδῶ
ἐκάλυψε βιαίως τὸ πρόσωπον τῆς συζύγου
του διὰ τοῦ βεβερεγμένου ρινομάκτρου,
καὶ ἐκράτει αὐτὸ ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ προσ-
ώπου της, χωρὶς νὰ συγκινηθῇ εἰς τὰς
ἀπελπιστικὰς κραυγὰς τῆς ἀτυχοῦς γυ-
ναϊκός. Ὁ Γουσταῦος εἶχε προηγουμένως
κλείσει ὅλας τὰς θύρας τῆς οἰκίας του,
τὰς ὁποίας ἠναγκάσθη νὰ παραβιάσῃ τὸ
πλῆθος, τὸ ὅποιον ἔτρεξεν εἰς τὰς ὁδονη-
ρὰς κραυγὰς τῆς νεαρᾶς γυναίκας· ὅτε δὲ
εἰσῆλθεν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ καλλιτέ-
χνου, ὅπερ ἦτο, ὡς εἶπομεν, λαμπρῶς πε-
φωταγωγημένον καὶ καταλλήλως διε-
σκευασμένον, παρετήρησε γυναικᾶ τινὰ,
πολυτελῶς ἐνδεδυμένην καὶ ἔρπουσαν ἐπὶ
τοῦ ἐδάφους... Οἱ ὑπῆρται τῆς μετήγα-
γον πάραυτα αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίνης· ἡ
ζωὴ αὐτῆς δὲν διατρέχει μὲν οὐδένα κίν-
δυνον, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν της θὰ μείνῃ
διὰ παντὸς παραμεμορφωμένον. Ὁ Γου-
σταῦος Θειδῶ ἀνέφερε πάραυτα τὸ γεγο-
νὸς εἰς τὸν εἰσαγγελέα, εἰς δὲ ἐπέδειξε
καὶ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κόμητος Χ. . .

— Ἐδυνάμην νὰ φονεύσω τὴν σύζυγόν
μου, τῷ εἶπε, διότι με ἠπάτησεν, ἀλλ' ἤρ-
κέσθη νὰ καταστήσω αὐτὴν διὰ παντὸς
ἀντικείμενον ἀποστροφῆς καὶ βδελυγμίας.

Ἡ γενικὴ γνώμη ἐκηρύχθη ὑπὲρ τοῦ
Γουσταῦου, οὗτινος ἡ Νέρα ὑπῆρξε πάν-
τοτε ὁ κακὸς δαίμων· ἂν ἤθελεν εὐ-
ρεῖ σύντροφον ἀνταξίαν αὐτοῦ, δὲν θὰ πε-
ριήρχετο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ρίπτῃ εἰς
τοὺς δρόμους τὰ ἀριστουργήματα τοῦ χρω-
στήρος του. . . Εἶθε τὸ δαιμόνιον, ἀλλ'
ἀποπλανηθὲν αὐτοῦ πνεῦμα, νὰ ἐπανεύρῃ
ταχέως τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐ-
χάραξε δι' αὐτόν. Ὁ δαίμων ἐξωρκίσθη
πλέον, ἡ δὲ Μοῦσα δύναται ἀκωλύτως ἤδη
νὰ ἐπανεέλθῃ.

Ἡ Αὐγουστίνη, ταραχθεῖσα ἐκ τῆς ἀ-
ναγνώσεως τοῦ ἀρθροῦ ἐκείνου, ἀφῆκε νὰ
πέσῃ ἐκ τῶν χειρῶν της ἡ ἐφημερίς· εἴτα
δὲ μετ' ἀκαταβλήτου ὁρμῆς, καταβελτά-
σης πάντας τοὺς περιστώτας, ἔτρεξε πρὸς
τὸν σύζυγον αὐτῆς καὶ ἠσπᾶσθη αὐτὸν
τροφερῶς.

Ὁ δὲ Παῦλος, ὡς εἰ θέλων νὰ ἐξαλείψῃ
πᾶσαν ἀνάμνησιν τῆς Νέρας, ἔσχισε τὴν
στήλην τῆς ἐφημερίδος, ἥτις περιεῖχε τὴν
θλιβεράν ἱστορίαν της, καὶ ἤναψε δι' αὐ-
τῆς τὸ σιγάρων του.

Σ. Τ.

ΤΕΛΟΣ

ΕΝ ΔΑΚΡΥ

ΕΡΩΤΕΣ ΕΙΚΟΣΑΕΤΩΝ

[Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ].

Α'

. . . Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Συμεὼν ἀφί-
κετο εἰς Πενμάρχ, ὁ ἥλιος, ἀκτινοβολῶν
ἐπὶ τῶν κυμάτων, κατεδύετο ἐν τῷ Ὠκε-

ανῶ μεθ' ὑπερφυσικοῦ μεγαλείου. Αἱ κορυφαὶ τῶν ἀπορρώγων βράχων ἐχρυσίζοντο ὑπὸ τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἀκτίνων, καὶ ὁ Συμεὼν, ὡς ἀληθὴς περιηγητής, πεπρωτισμένος ὑπὸ ζωηροῦ ποιητικοῦ αἰσθηματος, ἐθαύμαζεν, ὀνειροπολῶν, τοὺς κολοσσάτους ἐκείνους ὄγκους, οἵτινες ἐσχημάτιζον ἀπέραντον τεῖχος πέριξ τοῦ Ὠκεανοῦ.

Εἶχε βαδίσαι ὁλοκλήρους ὥρας· ἐξηνητλημένος δὲ ὑπὸ τῆς κοπώσεως καὶ τῆς πείνης, κατῆλθεν εἰς τὸ χωρίον, ἐνθα ἐδείκνυνεν ἐν τῷ πανδοχείῳ τῆς Ὀλκάδος, ὑπηρετούμενος ὑπὸ τῆς θελκτικώτερας κόρης ὅλων ἐκείνων τῶν περιχώρων. Χρυσίκομος, ὀφθαλμοὶ οὐρανόχροες, πρόσωπον ὠσείδες, σῶμα λεπτὸν καὶ εὐκαμπτον, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ Ὀρεινὴ, οὕτως ὀνομάζετο ἡ κόρη αὕτη, ὁμοίαζε πρὸς Δρυάδα, φέρουσαν ἐνδυμασίαν Βρεττανίδος.

Παραθέσασα ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ δεῖπνον ἐνώπιον τοῦ περιηγητοῦ μας, ἐκαθέσθη, ὅχι μακρὰν αὐτοῦ, ἐπὶ τινος θρανιδίου καὶ ἤρξατο νήθουσα. Ἐνίοτε ἔρριπτε, λάθρα, βλέμματα ἐπὶ τοῦ Συμεῶνος, ὅστις τῇ ἀνταπέδιδε τὰ ἴσα, ὅτε αἱ γαστριμαργικαὶ αὐτοῦ διαθέσεις τοῦ τὸ ἐπέτρεπον. Εὗρισκε ταύτην ροσιμωτάτην, καὶ ἐξεπλήσσετο, βλέπων, ὅτι ἐν τῷ μικρῷ ἐκείνῳ χωρίῳ ἔζη τὸσον θελκτικὰ κὼρη.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἤρξατο μετ' αὐτῆς μακρὰς συνδιαλέξεως. Λίαν δὲ ἐξεπλάγη ἐκ τοῦ πνεύματος τῆς νεαρᾶς Βρεττανίδος, καὶ ἐκ τῶν γνώσεων, αἱ αὕτη κατεῖχε περὶ φιλολογίας, ἐκ τῆς ἀναγνώσεως πλείστων ἐπιφυλλίδων ρωμαντικῶν καὶ αἰσθηματικῶν. Τοῦτο βεβαίως δὲν ἦτο τὸ μᾶλλον ἐπαγωγὸν τῶν προσημασιῶν της.

Ὁ Συμεὼν, ἐν τούτοις, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ὅτι ἡ Ὀρεινὴ ἦτο ἀξιολάτρευτος κὼρη. Ἐγερθεὶς δὲ ὅπως ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ Κιμπέρ, ἐνθα ἔμελλε νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα, ἠσθάνθη ἀπεριγράπτου θλίψιν.

— Πῶς! θ' ἀναχωρήσετε τὸσον ἀργά; ἐρωτᾷ αὐτόν ἡ Ὀρεινὴ μετ' ἀνησυχίας. Εἰς τὴν ἐξοχὴν δὲν ὑπάρχει ἀσφάλεια κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν. Πρὸ τριῶν μόλις μηνῶν εὗρεθῇ δολοφονημένος εἰς περιηγητής, ὡς ὑμεῖς, ἐδῶ πλησίον, ὅστις ἀνεχώρησε τὴν νύκτα ἀπ' ἐδῶ. "Α! σὰς παρακαλῶ, κύριε, μὴ κάμετε τὴν ἀπερὶσκεψίαν αὐτὴν, ἐκ τῆς ὁποίας, ἴσως, ριψοκινδυνεύετε τὴν ζωὴν σας.

Λέγουσα ταῦτα ἡ Ὀρεινὴ, ἦτο λίαν συγκεκινημένη ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῆς ὑπῆρχεν ἑκφρασις εἰλικρινοῦς στοργῆς καὶ ἐνδιαφέροντος.

Ὁ Συμεὼν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐναντιωθῇ εἰς παράκλησιν, ἐκφερομένην ὑπὸ τῶν ροδοχρόων αὐτῆς χειλέων, αἵτινα, ἡμιανοιγόμενα, ἀπεκάλυπτον σειρὰν ἐξαισιῶν μαργαριτῶν. Μαγικὴ ἡ ἐπιρροή τῆς νεότητος καὶ τοῦ ὠραίου! Ὁ Συμεὼν ἦτο ἀνδρεῖος καὶ καλῶς ὠπλισμένος. Ἐὰν δὲ τὰ ἀνωτέρω τῷ ἔλεγε γραῖα Βρεττανίς μετὰ γλώσσης Σιδυλλῆς, δὲν ἤθελε διστάσει ποσὸς. Ἀλλ' εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς Ὀρεινῆς συγκατένευσε πᾶντο, μεγεθύνων ἀναμφιβόλως τὸν βαθμὸν τοῦ ἐνδιαφέρον-

τος, ὅπερ ἐδείκνυνεν ἤδη δι' αὐτὸν ἡ νεαρὰ Βρεττανίς. Ὁ μετριοφρονέστερος τῶν ἀνθρώπων ἔχει πάντοτε δόσιν οἰήσεως.

Κατεκλίθη ὅθεν ἐν τῷ πανδοχείῳ τῆς Ὀλκάδος.

Τὴν ἐπύριον, ἐγερθεὶς ἅμα τῇ ἡοῇ, ἐξῆλθεν εἰς περίπατον ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Ὠκεανοῦ. Καθ' ὁδὸν συνήντησε τὴν Ὀρεινὴν κρατοῦσαν διὰ τῆς ἐτέρας τῶν χειρῶν τῆς κάλαθον, καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων ἔχουσαν εὐχαρὶ μειδίαμα. "Ω, πόσον ἦτο θελκτικὴ τοιοῦτοτρόπως!

— "Α! ποῦ πηγαίνετε τὸσον πρῶτ; τὴν ἠρώτησεν.

— Εἰς τὸ πλησίον χωρίον, εἰς τὸ Πόν-Λαμπέ, πρὸς ἀγορὰν τροφίμων, ἀπεκρίθη.

— Ἀλλὰ, νομίζω, εἶνε μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

— Ναί, παρατηρήσατε ὅμως πόσον ὠραία εἶνε ἡ ἐξοχή, καὶ ἐξαισιος ὁ καιρός· ἐπιθυμῶ νὰ περιπατήσω ὀλίγον ἐπάνω εἰς τὴν ἀνθισμένην χλόην.

— "Α! τότε θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς συνοδεύσω, μικρὰ μου.

— Πολὺ εὐχαρίστως, κύριε, ἔλθετε.

Ὁ Συμεὼν δὲν ἀνέμεινεν ἄλλο τι· ἤρξατο βαδίζων μετὰ τῆς Ὀρεινῆς. Τὸ πᾶν ἐν τῇ φύσει ἐμειδία· ἦτο αὐγὴ Μαΐου, ὁ ἥλιος ἐχρυσίζε τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, τὰ δὲ πτηνὰ ἀφίπταντο, ἐκ τῶν ὑπὸ τὰ φυλλώματα ἐρεϊκῶν, φωλεῶν των, ἐνῶ αἱ πᾶλλευκοὶ χρυσαλλίδες ἐπέτων ἐπὶ τῶν εὐώδων ἀνθέων. Ὁ Συμεὼν, ὑφιστάμενος τὴν μυστηριώδη ταύτην ἐπιρροήν, ἐξελάμβανεν, ἀναμφιβόλως, τὴν Ὀρεινὴν δι' ἀγροτικὴν τινα Θεότητα, προσεπάθει δὲ νὰ προσελκύσῃ ταύτην διὰ παντός μέσου, ἐπιδεικνύων τὴν λαμπρότητα τοῦ πνεύματός του καὶ τὰ βᾶθη τῆς καρδίας του εἰς τὴν δυστυχὴ κὼρην, κατεγουητευμένην ἤδη. Ὁ Συμεὼν ἦτο ὑπάλληλος ἐμπορικοῦ οἴκου, μεταβαίνων ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν δι' ἐμπορικὰς ἐργασίας, εἶχε μορφήν εὐειδεστάτην, φαντασίαν συγγραφῆς, καρδίαν ποιητοῦ. Δὲν ἀπεικονίζετο τοῦτέστιν ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του ὁ τύπος τοῦ ἀνοήτου ἐγωῖστου, ὅστις χαρακτηρίζει συνήθως τὸν Δὸν-Ζουάν.

Ἐπιστρέφουσα ἡ Ὀρεινὴ μετὰ τοῦ Συμεῶνος εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς Ὀλκάδος ὀνειροπόλοι συγκεκινημένη· ἡγάπα ἤδη. Ὑπάρχουσιν ἔρωτες, γεννῶμενοι τοιοῦτοτρόπως, ἐνίοτε δὲ διὰ μιᾶς λέξεως, δι' ἐνὸς βλέμματος, δι' ἐνὸς μειδιάματος. Ὑπάρχουσιν ἀνθη, φυόμενα ἐπὶ χάλικος· ἀρκεὶ μίκα ἡλιακὴ ἀκτίς ὅπως ἀναπτυχθῶσιν, ἐνίοτε δὲ μίκα ἀκτίς ὅπως μακρυνθῶσιν.

Ἐπλησίαζεν ἤδη μεσημβρία. Εἰς τὸ χωρίον εὗρον ἐμπροσθέν των νέον τινα ναύτην ἀθλητικοῦ ἀναστήματος ἀναμένοντα· εἶχε τὸ ὕψος σκυθρωπὸν καὶ συνεσταλμένον. Ἐξηκόντισε βλέμμα ἀπειλητικὸν ἐπὶ

τοῦ Συμεῶνος, εἰς τὸ ὅποιον οὗτος οὐδόλως ἔδωσε προσοχήν.

— Ἡ μητέρα σας, Ὀρεινὴ, τῇ εἶπεν, εὐρίσκεται εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν, καὶ δι' αὐτὸ ἦλθα νὰ σὰς προῦπαντήσω.

Ὁ Ὀρεινὴ μόλις τὸν ἤξιώσε βλέμματος.

— Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀναλχθετε αὐτὴν τὴν φροντίδα, Ἀντώνιε, τῷ ἀπεκρίθη μετ' ἀποστροφῆς.

— Ἀλλὰ, ἐφοβήθην μήπως σὰς εἶχε συμβῇ κανὲν δυστύχημα, καὶ τότε...

— Καὶ τότε, ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ἤμπορούσατε νὰ τὸ προλάβετε, ὑπέλαβεν αὕτη διὰ τοῦ αὐτοῦ ὕψους. Τέλος, ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ἦτο ὅλως περιττὸν νὰ ἐνοχληθῆτε.

Ὁ Ἀντώνιος σιωπῆσας, ἀπῆλθε τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην, τὴν καρδίαν ἀλγοῦσαν, τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων. Ἡ Ὀρεινὴ, βλέπουσα αὐτὸν ἀπομακρυνόμενον οὕτω, συνεκινήθη· ἦτο φύσει εὐαίσθητος.

— Τὸ πτωχόπαιδο! ἀνέκραξε πρὸς τὸν Συμεῶνα, τοῦφει μεγάλην ἀγάπην δι' ἐμέ. Θέλει νὰ μὲ νυμφευθῇ· ἀλλὰ δὲν εἰσεύρω διατί μοὶ εἶνε ἀνυπόφορος.

Ὁ Συμεὼν ὕψωσε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕψος ἐμπαικτικόν.

— Τί ἔχετε; ὑπέλαβεν ἡ Ὀρεινὴ.

— "Α! μὲ τρομάζετε! ἀπεκρίθη ὁ Συμεὼν μειδῶν. Διότι, ἐὰν πρόκηται νὰ σὰς ἀγαπήσῃ τις διὰ νὰ ἐπισύρῃ ἐφ' ἑαυτοῦ τὴν ἀντιπάθειάν σας, πολὺ φοβοῦμαι.

— Τί φοβεῖσθε;

— Τὴν ἀντιπάθειάν σας.

Ἡ Ὀρεινὴ ἠρυθρίασε μέχρι τοῦ λευκώματος τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ ἐτάχυνεν ἐν συγχύσει τὸ βῆμα· τοῦτο δὲν διέφυγε τὴν προσοχήν τοῦ Συμεῶνος· μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ Ὀρεινὴ εἶπε μετὰ ζωρότητος:

— "Α! πάρα πολὺ φροντίζετε διὰ μίαν ἀπλὴν χωρικὴν ὡς ἐμέ... Ἀλλως τε δὲν θὰ ἀναχωρήσετε ἐντὸς ὀλίγου;

— Μίαν καὶ μόνην λέξιν εἰπάτέ μοι, καὶ μένω, ἀπεκρίθη μετὰ ζωρότητος ὁ Συμεὼν.

Ἠοχιζε, τῷ ὄντι, νὰ αἰσθάνηται διὰ τὴν Ὀρεινὴν, ἂν ὅχι ἀληθὲς πάθος, τοῦλάχιστον ἐναργὴ κλίσιν· καίτοι δὲ ἦτο ἡ ναγκασμένος νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὰς ἐν Βρεττανίᾳ περιηγήσεις του, πολὺ ἐπεθύμει τὴν παράτασιν τῆς διαμονῆς του ἐν Πενμάρχ.

— Λοιπόν! ὑπέλαβεν οὗτος, δὲν μοὶ ἀπαντᾷτε;

Ἐν τούτοις ἐξηκολούθει ἡ Ὀρεινὴ νὰ τηρῇ ἀπόλυτον σιγήν. Τὸ στηθὸς της ἀνέπαλλε βιαίως, ἐπὶ δὲ τῆς μορφῆς της ἀπεικονίζετο ἀπεριγράπτως ἀμηνανία. Τέλος εἰς τὴν γωνίαν οἰκίας τινὸς ἔτεινε μετὰ συστολῆς τὴν χεῖρά της πρὸς τὸν Συμεῶνα καὶ ἐφέλλισε:

— Μείνατε!

Ταῦτοχρόνως, εὗρεθῇ ἀντιμέτωπος τῷ Ἀντωνίῳ, ὅστις ἦτο λίαν ὠχρὸς. Ἡ Ὀρεινὴ, ρίψασα ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἀποστροφῆς, διῆλθεν ἐνώπιόν του νεύουσα εἰς τὸν Συμεῶνα, ἵνα μὴ τὴν παρακολουθήσῃ.

Ὁ Συμεών, ἀπομακρυνόμενος, ὅπως δώσῃ καιρὸν εἰς τὴν Ὀρεινὴν ἵνα μεταβῇ εἰς τὸ πανδοχεῖον, ἡσθάνθη αἰφνης ἐλαφρὸν χτύπον ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Στραφεὶς, εἶδε τὸν Ἀντώνιον ὀπισθέν του, λίαν τετραγμένον καὶ προσπαθοῦντα νὰ περιστείλῃ ἐαυτόν.

— Θέλω νὰ σὰς ὁμιλήσω, λέγει ὁ ναύτης κινούμενος ὡς ἐν ἀμυχανίᾳ.

— Τί θέλετε νὰ μοῦ εἰπῆτε; εἶπεν αὐτῷ ἡρέμως ὁ Συμεών.

— Ὅχι μεγάλα πράγματα, ἀπεκρίθη ὁ Ἀντώνιος μετὰ σκαϊότητος, ἐκτός τοῦ ὅτι ἐγὼ ἐβλεπον αὐτὴν τὴν κόρην νὰ μεγαλώνῃ ἀπὸ τὰ μικρά της χρόνιαι. . . . ὅτι δι' αὐτὴν θὰ ἐμβαινα εἰς τὴν φωτιὰ, ἂν ἦτο ἀνάγκη. . . ὅτι τὴν ἀγαπῶ ὥσάν τρελός, ἐννοεῖς; . . . καὶ ὅτι μὲ ἀποστρέφεται! νὰ τὸ πᾶν. . .

— Διὰ τὴν Ὀρεινὴν βεβαίως, ὁμιλεῖτε; εἶπεν ὁ Συμεών, μειδιδῶν.

— Βέβαια, διὰ τὴν Ὀρεινὴν, τῆς ὁποίας τὸ κεφάλι ἐχάλασεν ἀπὸ τὰ βιβλία καὶ τὰς ἐφημερίδας. . . τόσῳ πολὺ, ποῦ δὲν θέλει πλέον νὰ μὲ βλέπῃ, καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶμαι πολὺ δυστυχής!

— Τί δύναμαι νὰ πράξω, παλληκαρίμου, εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν; λέγει ὁ Συμεών μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Ἄ! τοῦτο εἶνε εὐκολώτατον. Ὑποθέτω ὅτι εἴσθε τίμιος νέος, ἂν καί. . . τέλος πάντων, φθάνει! Μὲ ὀλίγα λόγια, ἀφοῦ ἡ Ὀρεινὴ σὰς ἀκούῃ μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν, πέτε της, ὅτι ἔχει ἄδικον νὰ μὲ περιφρονῇ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, καὶ ὅτι δὲν θὰ εὖρῃ εἰς Πενμάρχ, οὔτε ἄλλου, ἕνα νέον, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἀγαπήσῃ τόσῳ καὶ θὰ τῆς ἦναι ἀφωσιωμένος ὥσθ ὁ Ἀντώνιος. Καὶ σὰς ὀρκίζομαι εἰς ὅ,τι ἔχω ἱερόν, ὅτι δὲν θὰ τῆς εἰπῇτε ψεύματα. . . διότι αὐτὴ εἶνε ἡ καθαρὰ ἀλήθεια, καὶ καλλίτερα θὰ ἐκάμνατε νὰ τὴν συμβουλευέτε παρὰ νὰ τὴν κατακεύετε, ὅπως πρὸ ὀλίγου, προσέθεσεν ἐξαφθής, ἕνεκα τοῦ ὁποίου! . . . μὲ συγχωρεῖτε! . . . ἡμπορεῖτε νὰ πάθετε κανένα μεγάλο κακό.

Καὶ ὁ Ἀντώνιος, λέγων ταῦτα, ἐσφιγξεν μηχανικῶς τοὺς γρόνθους του καὶ ἔλαβε στάσιν παλαιστοῦ.

— ὦ! καὶ ἀπειλὰς! ὑπέλαβεν ὁ Συμεών, τοῦ ὁποίου αἱ μέχρι τοῦδε εὐνοῖαι διὰ τὸν Ἀντώνιον ἐντυπώσεις ἤρχιζον νὰ μεταβάλλωνται, ἕνεκα τῶν τελευταίων αὐτοῦ φράσεων.

Ρίψας δὲ αὐστηρὸν βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ, τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα λέγων μετὰ τόνου ξηροῦ:

— Ἀδιαφορῶ διὰ τὰς ἀπειλὰς σὰς. ὑγιαίνειτε.

Ὁ Ἀντώνιος μείνας ἐμβρόντητος καὶ συγκεχυμένος, τὸν παρηκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματός του. Μεθ' ὅ, ὡς ἐκ ληθάργου ἐγερθείς, ἀνέκραξε:

— Τί ζῶν ποῦ εἶμαι! δὲν ἔπρεπε νὰ φερθῶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο; τὸν ὕβρισα, καὶ τῶρα θὰ προσπαθῶ νὰ γίνεταί πλέον ἀγαπητὸς εἰς τὴν Ὀρεινὴν, διὰ νὰ μὲ πεισμώνῃ. Ναί! ἀλλὰ. . . θὰ φονεύσω, καὶ αὐτὸν καὶ ἐκείνην! . . . Θεέ μου!

Θεέ μου! τί τρομερὸν πρᾶγμα νὰ ἀγαπᾷ κανεὶς, προσέθεσε καταπνίγων τὰ δάκρυά του.

Καὶ ἔσπευσε μετὰ ταχύτητος κατόπιν τοῦ Συμεῶνος, ἀλλὰ, συναντηθεὶς ὑπὸ δύο νκυτῶν, παρεσύρθη ὑπ' αὐτῶν ἐντὸς καπηλείου.

*
*

Ὁ Συμεών οὐδόλως ἐσκέπτετο νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ἐνώπιον ἐκείνου, ὅπερ ἐκάλει ἡδὴ «καλὴν του τύχην». Δὲν ἦτο δὲ δυσηρεστημένος διὰ τὴν ἐκ τῆς ἀδεξιότητος τοῦ Ἀντωνίου ἐξάλειψιν τῶν συμπαθητικῶν πρὸς αὐτὸν ἐντυπώσεων του, διότι, ἴσως, τοῦτο ἤθελεν εἶσθαι αἷτιον μὴ πραγματοποιήσεως τῶν χρυσῶν αὐτοῦ σχεδίων. Τέλος ἀπεφάσισε νὰ μὴ λάβῃ ποσῶς ὑπ' ὄψιν οὔτε τὴν παρακλήσιν, οὔτε τὴν ἀπειλήν τοῦ Ἀντωνίου.

Ἐπανιδῶν ὁ Συμεών τὴν Ὀρεινὴν, τῇ ἐζήτησε συνέντευξιν τὴν νύκτα ὑπὸ τοῦς ὑψηλοῦς βράχους τοῦ Πενμάρχ ὠθούμενος ὑπὸ τῆς ποιητικῆς αὐτοῦ φαντασίας, ἥτις εἶναι ἴδιον τῶν ρωμαντικῶν. Κατ' ἀρχάς, ἡ Ὀρεινὴ ἡρνήθη, ἀλλ' οὗτος τοσοῦτον ἐπέμεινεν, ὥστε τῷ ὑπεσχέθη νὰ παρευρεθῇ μετὰ τὴν κατάκλισιν τῆς μητρὸς της.

Ὁ Συμεών ἐχρησιμοποίησε τὰς μέχρι τῆς νυκτὸς ὑπολειπομένας αὐτῷ ὥρας εἰς ἐπίσκεψιν τῶν περιχώρων Πλονιβέλ, Πλομὲρ καὶ Τρεογά.

Ἀλλὰ, μόλις ἤρξατο νὰ παρατηρῇ κελτικά τινα μνημεῖα, ἅτινα ὑψούντο ἐνώπιόν του, κατελήφθη ὑπὸ ἡδεῖας συγκινήσεως ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι θὰ ἐνηγκαλιζέτο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὴν ἀξιολάτρευτον Ὀρεινὴν. Ὁ λογισμὸς οὗτος τὸν καθίστα ἐξάλλον.

Αἰφνης, ἀντικείμενόν τι διήγειρε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ πρὸς τὸ χωρίον Τρεογά.

Κηδεῖα νεαρὰς κόρης ἔστη ἐπὶ τινος βράχου, ἔνθα κατέθεσαν τὸ φέρετρον ἐντὸς τάφου, ἀνευ θρησκευτικῆς πομπῆς. Οἱ συγγενεῖς μόνον δακρυρροοῦντες ἐδέοντο ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τῆς θανούσης. Ὁ Συμεών, συγκεκινημένος, ἠρώτησε νεκρὸν τινα χωρικόν:

— Διὰ τί, δὲν τὴν θάπτουν εἰς τὸ νεκροταφεῖον;

— Διότι ἐπνίγηκε, ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ χωρικός, διὰ φωνῆς θλιβεράς.

— Ἐπνίγη! ἐπανέλαβεν ὁ Συμεών. Καὶ διὰ ποῖαν αἰτίαν;

— Διότι τὴν ἐξεμνάτισεν ἕνας κύριος ἀπὸ τὴν πόλιν! ἀπεκρίθη ὁ χωρικός μετ' ἀποστρεφῆς.

Ὁ Συμεών κατέστη λίαν περίλυπος καὶ σύννους, ὅτε δὲ ἔμεινε μόνος ἐπὶ τοῦ βράχου, ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ τάφου καὶ παρέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ πολὺ, σκεπτόμενος καὶ τὸ βλέμμα ἔχων ἐστραμμένον πρὸς τὸ ἀχανές τοῦ Ὠκεανοῦ.

B

Τὸ ἐσπέρας ἀφίκετο πρῶτος εἰς τὸ προσδιορισθὲν μέρος τῆς συνεντεύξεως. Οἱ ἀποκρημονοὶ τῶν ἀκτῶν βράχοι, μόλις φωτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀμυδροῦ φέγγους τῶν ἀστέρων, ὁμοιάζον πρὸς λεγεῶνα δαιμόνων.

Ὁ Συμεών, περιπατῶν βραδέως, πάντοτε ἡρεμὸς καὶ σκεπτικός, ἔστρεφεν ἐνίοτε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν αἰγιαλόν, ἀλλ' ἄνευ ἀγωνίας καὶ τῆς συνήθου, εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἀνυπομονησίας. Αἰφνης, ἐνόμισεν ὅτι εἶδε σκιά, ἐρχομένην ἀπὸ τὸ Πενμάρχ, ἀλλὰ προχωρήσας οὐδένα εἶδε. Μετ' ὀλίγα ὁμως λεπτὰ ἐφθασεν ἡ Ὀρεινὴ, ἐρυθρὰ τὴν ὄψιν, ἀσθμαίνουσα, ἔντρομος.

— Θεέ μου! εἶπε, πῶς συγκατένευσα! . .

Ὁ Συμεών, φρικτῶν ἀκουσίως, ἔλαβε τὰς χεῖρας της μετὰ στοργῆς καὶ τὴν ἐτοποθέτησε πλησίον βράχου τινός.

Κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν σκιά τις ἐφάνη ὀπισθεν τοῦ βράχου τούτου καὶ διὰ φωνῆς βαρυαλγοῦς ἐψιθύρισε τὰς λέξεις ταύτας:

— Ἰσα, Ἰσα. . . κάτω ἀπὸ τὴν σκαμμένη μεγάλη πέτρα! . . Ἄ! δυστυχία τους! . .

Ἡ Ὀρεινὴ καὶ ὁ Συμεών ἤκουσαν ἀσθενῆ τινα στεναγμόν, ὃν ὁμως ἐξέλαβον ὡς ἐλαφρὰν πνοὴν τῆς νυκτερινῆς αὔρας.

— Διὰ τί μὲ ἐφέρατε ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ Ὀρεινὴ μετὰ δέους.

— Διὰ νὰ σὰς ἀποχαιρετίσω, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ Συμεών.

Ἡ νεαρὰ Βρεττανίς τὸν παρετήρησεν ἐμβρόντητος.

— Τί! τῷ εἶπεν, ἀναχωρεῖτε!

— Ἀβριον.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὡς καταπνιγείσα, αἱ δὲ παρειαὶ της ὠχρίασαν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ὑγράνθησαν.

Ὁ Συμεών ἡσθάνθη ἐκλείπων τὸ θάρρος του.

— Ἀκούσατέ με, Ὀρεινὴ, ὑπέλαβεν οὗτος μετὰ πόνου. Εἴσθε νέα καὶ ὠραία, ἄνευ πείρας, καὶ μάλιστα ὀλίγον ρωμαντική. Καθεὶς δέ, εὐρισκόμενος εἰς τὴν θέσιν μου, ἤθελε προσπαθῆσαι, ἀνευ τύψεων, νὰ ἀπολαύσῃ τὸν θησαυρόν, οἷος εἴσθε σεῖς, θὰ τὸ κατάρθωνεν ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς. Τὸ ὁμολογῶ, τοιαύτη ἦτο κατ' ἀρχάς ἡ ἐνοχὸς πρόθεσις μου, διότι δὲν εἶμαι ἀνώτερος τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, καὶ συνεπῶς αἱ ὀρέξεις τῆς ἡδονῆς καταπνίγουν συχνὰ τὴν φυσικὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας μου. Ἀλλὰ, παρὰδυσχὸν τι συμβεβηκὸς μὲ ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ τὸ καθήκόν μου. θὰ σὰς δώσω δὲ μίαν συμβουλὴν, ἐξ ἧς θέλετε ἀναμφιβόλως ἐκτιμήσετε, ἀγαπητή μου Ὀρεινὴ, τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν εὐληκρίαν τῶν αἰσθημάτων μου.

Καὶ δι' εὐληκρίους καὶ λεπτοῦ τρόπου, τὴν ἔκαμε νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι τὸ πᾶν θὰ ἐπραττεν, ἔάν δὲν συνηθάνετο τὰ καθήκοντά του, ὅπως τὴν ἀπολαύσει καὶ τούτου κατάρθωθέτος, θὰ ἐξηκολούθει ἡσυχῶς τὸ ταξιδιόν του, ἀδιαφορῶν ἂν ἀφινεν ὀπισθεν τοῦ θλίψεως καὶ ταλκιπωρίας.

— Έπανερχόμενος δὲ εἰς Παρισίους εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας μου, προσέθεσε, θὰ σὰς ἐλησμόνουν ταχέως, καίτοι ἤθελον σὰς ὑποσχεθῇ νὰ ἐπανεέλθω ἐνταῦθα. Ἰδοὺ, καλὴ μου κόρη, τί εἶναι ὁ ταξειδιώτης, τί εἶναι οἱ ὡς ἐγὼ ἄνθρωποι τῶν πόλεων! Διαδακτικὰ πτηνὰ, ἅτινα προξενοῦσιν ἐνίοτε δυστυχίας εἰς τὰ μέρη τὰ ὁποῖα διέρχονται, ἐξακολουθοῦσι δὲ ἀμέριμνα τὴν πρὸς τὸ πεπωμένον των ἀγούσαν. Ἄ! Ὁρεινὴ, δυσπιστεῖτε πρὸς αὐτούς. Εἶδον σήμερον νὰ θάπτωσιν ἐπὶ τοῦ πλησίον βράχου νεαρὰν κόρην ἐκ τοῦ χωρίου Τρεογά. Ἡθέλησεν ἡ δυστυχὴς νὰ συνταφῇ ἐντὸς τῶν κυμάτων μετὰ τῆς ἀτιμίας τῆς.

— Ναί! ἀνέκραξεν ἡ Ὁρεινὴ, τεταραγμένη καὶ καλύπτουσα τὸ πρόσωπον αὐτῆς διὰ τῶν χειρῶν τῆς. Ἦτο παλαιὰ μου φίλη!

Ὁ Συμεὼν, ἐπωφεληθεὶς τοῦ ἀπροσδοκῆτου τούτου συμβάντος, ἐξηκολούθησε μετ' ἀπαρμύλλου εὐγλωττίας:

— Πόσον τὸ παράδειγμα τοῦτο εἶνε λυπηρόν!... Ἀγαπητὴ μου Ὁρεινὴ, δὲν πρέπει εἰς τὸ μέλλον νὰ ρισκοκινδυνεύσῃς, ὡς ἡ δυστυχὴς φίλη σας, τὴν ἀγνότητά σας καὶ τὴν εὐτυχίαν σας. Εἰς τὸ ἐξῆς μὴ ζητεῖτε τὴν εὐδαιμονίαν μακρὰν τοῦ χωρίου σας, ἀλλὰ μετὰ τῶν συμπατριωτῶν σας. Ἀπὸ αὐτοῦς, τοῦλάχιστον, δὲν ἔχετε φόβον γὰρ σὰς ἐγκαταλείψωσι, διότι ἐκεῖνος, ὅστις θὰ σὰς δώσῃ τὴν καρδίαν του, θὰ σὰς προσπύρῃ καὶ τὴν χεῖρά του.

Ὁ Συμεὼν ἐξηκολούθησεν ὁμιλῶν οὕτως ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μετὰ πειθοῦς. Ἡ Ὁρεινὴ, ἀκροαζομένη αὐτὸν ἐν σιγῇ, ἡσθάνθη ἐαυτὴν καταπεισθεῖσαν ὑπὸ τῆς εἰλικρινείας καὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων του. Ἐγερθεῖσα δὲ ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς Πενμάρχ, εἶπε μετὰ προφανοῦς μελαγχολίας καὶ πικρίας:

— Εὐχαριστῶ, κύριε. Θὰ ἀκολουθήσω τὰς συμβουλὰς σας, τὰς ὁποίας θεωρῶ εἰλικρινεστάτας, ἂν καὶ ὑπῆρξαν ἀλγεινότητας κατ' ἀρχὰς δι' ἐμέ. Δὲν πρὸς πονοῦμαι ἐναντίον σας, καὶ διὰ τοῦτο θὰ σὰς ἐνθυμοῦμαι πάντοτε, ὅταν ἀκόμη θὰ μὲ ἔχετε λησμονήσει, εὐρισκόμενος εἰς Παρισίους.

Τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἣν οὗτος προσεκόλλησε μετὰ περιπαθείας ἐπὶ τῶν χειλέων του, καὶ ἀπῆλθε περίλυπος.

Ὁ Συμεὼν τὴν πρηκλούθησε διὰ τοῦ βλέμματός. Τῷ ἐφάνη δὲ ὅτι, ἀπερχομένη, εἶχε λάβει μετ' ἐαυτῆς τὴν καρδίαν του.

Ἀνθρωπὸς τις ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἐνεφανίσθη αἰφνης ἐνώπιόν του.

Ὁ Συμεὼν, κατ' ἀρχὰς, δὲν τὸν ἀνέγνωρίσεν.

— Ἐγὼ εἶμαι! ἀνέκραξεν οὗτος, ἐγώ, ὁ Ἀντώνιος· ἦλθα διὰ νὰ σὰς πῶ, ὅτι ἐφέρθητε λαμπρά, ἐξάίσια, μὰ τὸν Θεόν!! Τὰ μάτια μου εἶναι ἀκόμη γεμάτα δάκρυα! Ἐγώ, ὁ ὁποῖος δὲν ἀγαπῶ πάρα πολὺ τοὺς κυρίους, σ' τὴ φωτιὰ πέρω διὰ σὰς, ἂν ᾖνε ἀνάγκη, σ' τὴ τιμὴ μου, δὲν λέω ψέματα!...

— Τὸ καθήκόν μου ἐπραξ, τῷ λέγει

ὁ Συμεὼν. Μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι πᾶν ὅτι ἐπραξ, τὸ ἐπραξ φοβηθεὶς τὰς ἀπειλάς σας;

— Δὲν εἰσεύρω τὸ διατί, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι εἰσθε γενναῖος, ὅταν λύκος θαλασσινός. Καὶ ἀλήθεια! τὸ πρῶτ' ἐφέρθηκα ὅταν ζῶν! Πρέπει ὅμως νὰ μὲ συγχωρήσετε τώρα.

— Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη μετ' ἀφελείας ὁ Συμεὼν.

— Τί τὰ θέλετε!... Ἀγαπῶ μὲ πάθος τὴν Ὁρεινὴν. Ἄ! εἶνε τρομερὸν πρᾶγμα!!! Ἐγώ, ὁ ὁποῖος οὕτε μυτῆα βλάπτω ποτέ μου, ἤμουν κρυμμένος ἀπὸ πίσω σας, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ σὰς συντρίψω μὲ ἐκείνην ἐκεῖ τὴν μεγάλην πέτρα, ποῦ μόλις κρατεῖτε ἔς τὴν θέσιν τῆς, καὶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἰσθε καθησμένος μετὰ τὴν Ὁρεινὴν. Φαντασθῆτε!...

Καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ βράχου, ὥθησεν ἰσχυρῶς τὸν κολοσσαῖον ἐκεῖνον λίθον, ὅστις, ταλαντευθεὶς, κατεκρημνίσθη μετ' ἀπαισίου κρότου ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς θέσεως, ἐφ' ἧς ἐκάθητο πρὸ ὀλίγου ὁ Συμεὼν μετὰ τῆς Ὁρεινῆς.

— Ἄ! διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Συμεὼν, σκεφθεὶς ὅτι ἡ καλὴ πρᾶξις χρησιμεύει πολλάκις ὡς αἰγίς· πολὺ εὐθηνὰ τὴν ἐγλυτώσαμεν.

— Θὰ ἐφρονεύουν καὶ ἐγώ, ἀφοῦ ὅμως ἀποθαίνετε καὶ οἱ δύο σας.

— Ἀναμφιβόλως, εἰσθε τρομερὸς ἐραστής!! Καὶ ἡ Ὁρεινὴ θὰ ἐπραττε πολὺ καλὰ, ἐὰν ἀπεφάσιζε νὰ σὰς λάβῃ ὡς σύζυγον.

— Λοιπὸν, μιλῆσατέ της δι' αὐτό, κύριε.

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, Ἀντώνιε.

Ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὸ πανδοχεῖον κατεκλίθη. Τὴν ἐπιούσαν ἐπανεῖδε τὴν Ὁρεινὴν, ὡχρὰν καὶ ἄθυμον. Ἀντήλλαξε μετ' αὐτῆς ὀλίγας λέξεις, ἐν αἷς ἐνείχετο τὸ ὄνομα τοῦ Ἀντωνίου. Ἡ Ὁρεινὴ ἠνύνησε τὴν πρόθεσιν του.

— Πιθανὸν νὰ τὸ πράξω, ἀπεκρίθη μετ' ἀλγεινῆς, οὕτως εἰπεῖν, καρτερίας Καλλιτέρας αὐτὸν παρὰ κάθε ἄλλον.

Ἀλλὰ, μόλις ἐπρόφερε τοὺς λόγους, τοῦτους ἡσθάνθη τὸ στῆθός της ἐξογκούμενον, τοὺς δὲ ὀφθαλμούς της πλήρεις δακρύων, καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸ δωμάτιόν της ἐνθα ἐνεκλείσθη.

Ὁ Συμεὼν, κατατεθλιμμένος, ἀφῆκε τὸ Πενμάρχ, χωρὶς νὰ ἐπανίδῃ τὴν Ὁρεινὴν. Καθ' ὁδὸν ἐσκέφθη πολλάκις νὰ ἐπανεέλθῃ, εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς Ὀλκᾶδος, διότι ἡσθάνετο ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἡγάπα ἤδη τὴν δυστυχὴ κόρην.

Ἀλλὰ ποῦ ἡδύνατο νὰ καταλήξῃ τὸ πάθος τοῦτο; Εἰς τὴν δυστυχίαν τῆς Ὁρεινῆς, ἴσως...

Συνενώσας ὅμως τὰς ὑπολειπομένας αὐτῷ δυνάμεις, ἐξηκολούθησε μετ' ἀποφασιστικότητος τὴν πορείαν του.

Γ'

Μετὰ παρέλευσιν εἴκοσιν ἐτῶν, ὁ Συμεὼν, ἐπανελθὼν εἰς Πενμάρχ, κατέλυσεν εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς Ὀλκᾶδος. Δὲν μετέβη τότε περὶ, ὡς πρὸ εἰκοσαετίας, ἀλλ' ἐν πολυτελεῖ ὁδοιπορικῇ δίπρῳ. Δὲν ἦτο πλέον ὁ πρὸ εἰκοσαετίας εὐειδὴς νεκνίας· ἡ ἀέναντος τύρβη τοῦ παρισίνου κόσμου καὶ ὁ ἔνεκα τῆς φιλοδοξίας ἐπίπονος βίος τοῦτον εἶχον καταβάλλει προῶως. Μόλις ἦτο τεσσαρακοντούτης καὶ ἐφαίνετο ἡδὴ γέρων.

Ἡ Ὁρεινὴ, καίτοι τριᾶκοντα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν, ἦτο περικαλλεστάτη, οὐχ ἦτιον ἐπὶ τοῦ προσώπου της ἀπεικονίζετο μελαγχολικὴ τις συδρότης.

Ὁ σύζυγός της Ἀντώνιος ἦτο πάντοτε φαειρὸς καὶ ἀκμαῖος. ἡγάπα δὲ τὴν Ὁρεινὴν ὡς κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν γάμων των.

Ὁ Συμεὼν ἐκ φιλαρεσκείας ἀπέφυγε νὰ ἀνγνωρισθῇ ὑπ' αὐτῶν.

Πρὸς στιγμὴν ἐφάνη καταχλωμνόμενος ὑπὸ ἐνδομύχου εὐχαριστήσεως, βλέπων τὸ ζεῦγος τοῦτο ἐν ἀληθείᾳ εὐδαιμονίᾳ.

Ἐπανῆλθε ταχέως ἐντὸς τοῦ ὀχλήματος του, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἔρριπτεν ὕστατον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ἀντωνίου καὶ τῆς Ὁρεινῆς, ἰσταμένων ἐπὶ τῆς φλῆς τῆς θύρας τοῦ πανδοχείου των, ἡσθάνθη κυλιόμενον θερμὸν δάκρυ ἐπὶ τῆς ἐρρυτιδωμένης παρειᾶς του.

Ἦτο ἡδὺ τὸ δάκρυ ἐκεῖνο;

Ἦτο ἀγνὴ ἀνάμνησις τῆς εἰκοσαετοῦς αὐτοῦ ἡλικίας.

Ἐν Πάτραις.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΛΑΙΜΟΤΟΜΟΝ

Ἐκ τῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά.

Πολλάκις ἐπεθύμησα νὰ ἴδω μίαν λαίμοτομον. Ἐν τοῖς βιβλίοις μου παρατηρεῖ τις ὅτι πολλοὺς ὠδήγησα εἰς αὐτήν, ἐνῷ ὀλίγον γνωρίζω τὴν κατασκευὴν τῆς. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἶδον τοιαύτην ἐζωγραφημένην, ἀλλ' ἡ ζωγραφία ἀφίνει ἀορίστους ἀναμνήσεις.

Παρὰ τὴν θέλησίν μου λοιπὸν παρεσύρθη πρὸς τὴν λαίμοτομον τῆς κ. Τουσσῶ, ἢ μάλλον πρὸς τὴν τοῦ κ. Σανσόν· ὡς ἡ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐπιγραφὴ ὁμολογεῖ.

Ὁμνύω ὅτι ἡ λαίμοτομος εἶνε ἐργασίον τεχνικώτατον, δι' ὃ ὁ κ. Γυλλοτίνος ἐδικαιοῦτο νὰ ὑπερηφανεύηται.

Ἡ τῆς κ. Τουσσῶ κατ' οὐδὲν ὑπολείπεται τοῦ Γυλλοτίνου· εἶνε ἐντελής. Τὸ κένιστρον εἶνε δεξιᾶ· ἡ αἰώρα καταβιβασμένη· ἡ μάχαιρα ὑψωμένη· ὁ καταδικὸς μόνον δὲν ὑπάρχει.

Ἡ λαίμοτομος αὕτη προσεῖλκυσε Παρισίνον τινα. Ἡθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν αἰώραν καὶ νὰ θέσῃ τὸν τραχήλόν του ἐν τῷ φεγγίτη. Ὑψωσε λοιπὸν τὸ κινητὸν μέ-